

Кжде съмъ билъ, че не видѣхъ
кога дойде при насъ, о, пролѣтъ ?
Тукъ само бѣлитѣ тополи
по булевардитѣ шумятъ.

Тѣ само нѣжно се люлѣятъ,
размѣнятъ думи на шега.
Надъ тѣхъ небето се синѣе
и пий на Витоша сиѣга.

А помня въ моя роленъ кжтъ
земята цѣла се разцѣфва
и храститѣ край всѣки пжтъ
разпукватъ шумно свойтѣ пжпки.

Кжщята мигомъ засияватъ,
по двороветѣ капе цвѣтъ
и весели врабци запѣватъ
стогласенъ химнъ отъ всѣки плетъ.

Тукъ само моето сърдце
изпѣ една възторжна пѣсенъ,
която вѣтъра отнесе,
като гължбово перце.